

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 31. Monasteria Canopi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

fam acceperit, librum de Divinatione Dæ-
 monum scribendi. Singularis urbi Canopo Sæculum IV.
A. C. 391.
 Deus erat Idolum ridiculum, quod loco
 corporis humani solo capacissimo ventre
 constabat; impositum erat caput, & sub-
 tus pedes visebantur; cæterum brachia,
 crura, aliæque partes desiderabantur.
 Hujus Dei hanc narrabant originem, &
 historiam; Chaldæi olim ignem, quem Ruff. II.
c. 26.
 adorabant, peregrinantes ubique secum
 ferebant, eumque cæterorum Deorum
 omnium victorem jactabant. Quippe
 nullum Idolum vi ignis poterat resistere,
 sed omnia comburebantur, aut liquefie-
 bant, aut saltem naturam mutabant.
 Egyptii habebant vasa magna, ex terra
 cocta, in infima parte punctim perforata,
 quibus utebantur, ut infusa Nili aqua,
 luto hærente, pura efflueret. Uni tali
 vasi Canopi Pontifex in fundo ceram ob-
 duxit, illudque aqua implevit, tum vete-
 ris cujusdam statuæ caput amputatum
 rotundæ machinæ concinne aptavit.
 Advenientes Chaldæi ignem Deo subje-
 cerunt; & ecce! liquefacta cera prorum-
 pens aqua ignem extinxit. Hoc modo
 Canopus Chaldæorum Deum superavit,
 delevit.

§. XXXI.

Monasteria Canopi.

Theophilus Episcopus quieti caput non Ruff. II.
c. 27.
 dedit, donec templa omnia in Cano-

Hist. Eccles. Tom. IV.

P p p

p o

Sæculum IV. po Insula, & specus scelestis superstitioni-
 bus fœdatis subvertisset. His suppressis,
 A. C. 391. Ecclesiæ, & Monasteria ædificata, illarum
 reliquiæ, & Sanctorum imagines. Hac
 de re ita loquitur Sophista Eunapius,
 Idololatriæ Defensor egregius. Postquam
 templi Serapis ruinam satis dessevit, &
 Episcopum Theophilum comparavit Eu-
 rimedoni Regi Gigantum, in Deos bellum
 in Ædes. p. moventium, subjungit: *Subinde in loca*
 73. 75. *sacra introduxerunt, quos dicunt Mona-*
chos, qui sub figura humana porcorum vi-
tam ducunt. Eunapius ideo tam male ha-
 bet Monachos, quod pauperes viverent,
 & balneis abstinerent, cum Ægyptiorum
 Sacerdotes ter de die lavari solerent, &
 oleo odorifero ungerentur. De cætero
 nemo magis his Monachis sobrietatem
 amabat. Dicit, eos atra veste contegi,
 & addit: *Monachos Canopum quoque ad-*
duxerunt, & homines, qui antea Deos cole-
bant, jam vilissimis mancipiis servire cog-
erunt; nam cum capita eorum collegissent,
qui judicio damnati merito supplicio cri-
minum suorum pœnas dederant, scelestos
homines pro Diis venerati sunt, in terram
prostrati adorabant, & sanctiores fieri pu-
tabant, dum in eorum sepulchris contami-
nabantur. Martyres, Diaconos, Media-
tores apud Deos vocabant homines, qui, vi-
ta in misera servitute consumpta, sub fla-
gorum ictibus extincti fuerant, & que

rum imagines turpissimæ mortis symbola exhibent. Et tamen, vobis probrum! hodieque terra tales Deos sustinet! Hæc sunt Eunapii verba. Ex quibus dispicitur consuetudo Reliquias in loca transferendi, quæ Deo erant consecranda, & eorum custodiam Monachos fuisse constitutos. Dispicitur, Sanctos, præsertim Martyres, tanquam intercessores apud Deum fuisse agnitos, tantumque honorem iis habitum, ut Gentilibus, qui tantum exteriora aspiciabant, Divinus videretur. (*) Dispicitur, Christianos solitos ad eorum tumulos prosterni, & credidisse, se hac visitatione sanctificari; tandem eorum imagines fuisse asservatas, quæ appictis signis passionis genus indicabant.

Inter cœtera Canopi Monasteria fama eminebat Metaneense, id est Græce, Monasterium Pœnitentiæ; in eo Regula S. Pacomii, sicut & in Tabennensi observatur, & jus Asyli, ipsis concedentibus Gentilibus, semper obtinuit. In hoc ferme tempus S. Pacomii obitus incidit, Biduo, antequam excederet, congregatis omnibus suis fratribus, postquam pia vitæ Monasticæ monita dedisset, Petronium ex eorum gremio nominavit, tanquam dignissi-

Sæculum IV.
A. C. 391.

Hier. præf.
in Reg. S.
Pachom.
Conc. Calced. act. III.
p. 408.
vita S. Pachom. c. 53.

P p p 2 dignissi-

(*) Hodieque ex Protestantibus aliqui scandalizari saltem videri volunt, sed est scandalum Pharisaicum.

Sæculum IV. dignissimum, qui sibi in Monasterii Regi-
 mine succederet; itaque in pace quievit
 A. C. 391. die 14. mensis Ægyptii, *Pachon*, id est,
 Maji, atque eadem die Ecclesia ejus me-
 moriam colit. Discipuli ejus pro mort-
 illius temporis parentarunt, tota nocte
 defuncti corpore non discesserunt, Pfal-
 mos, & hymnos canentes; altera die Pa-
 trem suum in monte sepelierunt. S. Pe-
 tronium, tunc in Monasterio Chinobos-
 censi ægrotantem, S. Pacomius accersi-
 jusserat; vir erat magna in Deum fide,
 humilis moribus, Disciplinæ regularis
 amans, prudentia, & discretione singula-
 ri; at sanitas corporis deerat; venit er-
 go Tabennas, adhuc languens, & post-
 quam paucos dies Congregationi præfu-
 isset, vita excessit, & Successorem, virum
 sanctum, cui nomen Orsiesius, reliquit.

§. XXXII.

Occidentis conspectus.

Non minus fortiter in Occidente con-
 tra Idololatriam pugnabatur, ubi po-
 tentiores Defensores nacta erat. Theo-
 dosius adhucdum in Italia existens, in so-
 cietate Valentiniani junioris, duas leges
 condiderat, quæ ad Provincias Occiden-
 tales, ubi eum relinquebat, spectabant.
 Prima directa est ad Albinum Præfectum
 Romanum, data Mediolani 27. Febr. anno
 391. & prohibet quibuscunque, ne victi-

*Lib. 10. C.
 Theod. de
 pag.*